

ION SCOROBETE
ÎMBLÂNZITORUL
DE SFERE

Pe coperta I:
Reproducere după o lucrare de

© EDITURA ANTHROPOS, 2008
All rights reserved
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
Editurii Anthropos

Reproducerea parțială sau integrală a textului,
pe orice fel de suport tehnic,
fără acordul editorului,
se pedepsește conform legii.
ISBN 978-973-7985- 72-9

ION SCROBETE

**ÎMBLÂNZITORUL
DE SFERE**

POEME

ANTHROPOS

GENEALOGIE

prin venele mele curg sevele
muntelui rusca
prezența lor se certifică
în neacomodarea pașilor mei
cu asfaltul
aruncat vraște pe cărările urbei
cu frigul sec
pivotant
în care nu se articulează rădăcina
dezisă de adrenalină

prin ochii mei dragostea
nu trâncănește
e mută ca o fericire
instantanee
a murmurului cernei
pe albia căreia sui cheile
agățate
de cerul stins în marginea
fulgerului
când țintesc nimicul rotund

într-un boboc

de pumn din palma nopții

prin inima mea se aude clopotul
ierbii
răsfățat de nori
când își împletesc brațele
în décor mutual
de facere
a unui nou început
unde nisipul nu se percepe
ca o disjungere
din corpul supus destinului
centrifug ci
întregul este reglabil
prin ființa bucuriei răzuibile
în ascuns
pe hârtia cerului de amiază

REPLICĂ

întrucât n-ar mai fi de făcut altceva
între cele clădite decât
să ard etapele cum ar zice filosoful
de limbaj pentru ca
fiecare după
crez și prin băltoacele uzuale
să caute exclusivul Eden
din care se simți izgonit bunicul Mitu

de cuviință găsesc
să schimb la ocazie luntrea
dintre zilele rău famate
și cele în care se ofilesc sărbători
după tipicul conservator
cu două femurale calcinate
în chip de tron
pentru craniul lui Yorik
însălmântat

și, cu liber de la stăpânire
încerc a-mi desena îndoiala

pe curba
travaliului gratuit
din intervalul lucrării maestrului

pitit
bine mersi
în cine știe care celulă a operei sale
fără ca vreun fior al apei
să-i deranjeze neclintirea aburită
de jocul detaliilor

și caut de zor cheia zilei
prăbușit în sintagma lui Socrate
la intrarea dinspre nimic
spre sinedia gargară din Agora
onorat de-o feștilă uitată în
gaura oceanelor întors
unde firesc e omul lui
Diogene condamnat să-mi strecoare
imperturbabil vocea de mâl
printre dinții de clipsuri
în rol de teorii
ce se cotropesc reciproc

astfel, nedeosebind că apa e alta
dar aceeași piuă rotește
hora la râșnița piciului de la Mancha

îmi strig simptomul din
colțul opus al teatrului zidit
pe-o mlaștină să curăț sensul destinat
a fi aiurea murdar
în câmpul de focalizare
spre gustul amar al formulei

RING

într-o perpetuă exersare a binelui
alerg
înlăuntru traseului
ale cărui mijloace s-au ferecat
nebănuir
între sine și contrariul
defensiv
cum le-a cusut emblema Lacan
că sunt mereu la podea
numărat
dar cum nu renunț
mă amestec în ciorba acestui timp
de obicei preîncălzită
ce-și schimbă doar ustensilele
de bucătărie
să arborez în loc de sarcasm
pe sforile transparent de solide
o gaură tot mai neagră
din care picură semne nereușite
de ploaie
tumefiind spectrul răni
în chingi

DUREREA

ar trebui să râd când mă părăsește
această femeie grațioasă
nevoie mare
pentru că m-a obișnuit
cu inversa
și nu se va îndepărta mai încolo
de colțul cu piața 700
unde stă în gazdă la auroiaci
pentru un săculeț
de halucinații
astfel de fapte și nebunii îi stau
în fire
iar eu o așez la capitolul destin
câtă vreme amintirile
cu ea fac coadă
în biografia valurilor
ce pleacă și vin
pe mica pantă tot mai abruptă

ÎMBRĂȚIȘARE

nașterea e bucuria însăși
sinea laptelui
 silențios sferocit

fără scop curge lumina
din trupul încins
și ce e mai adânc decât
un astfel de țâșnet frumos
în albia lui heraclit

și cum mă îndemni să aștern
nivele
peste alte îngroșări
să-mi fentez distribuirea
să am pentru ce plânge
la capăt de fir

IMPACT

în fiecare zi câte cineva mă botează
mă indică un neobișnuit
al firescului
îmi descoperă câte un defect
ce se tot amplifică
la mutarea neizbutită
pe tabla de șah
a realității

dinspre interior
mă împinge către
limita celor incompatibili
cu ce se vinde
la prima mână
mă șterge din catastiful celor
ce s-au întors
spre a reveni mai indulgenți
înspre seară

mă implică în sugestia datoriei
precum în această clipă

când dintr-un prea plin al

presiunii sanguine
în celule
îmi vine să strig că iată
n-ai murit
de vreme ce mi-ai dat răgaz
să așez acoperiș nou
casei de la Săcălaz
pentru ca, așa deodată, când țipătul
gata să se săvârșească să iasă
din întuneric
copii încornoratului
să-mi rețină talonul volswagen-
ului
să-mi stingă tot focul din
hemoglobină
să mă redea temniței
de pe retină
de unde aștept iarăși un semn
al impactului
cu veșmântul Tău neasemuit

DISCRET

de fapt numai înlăuntru fiind pot
căuta ieșirea spre un neunde
bine intenționat
eu lent cum mă știu șlefuiesc
îndărătul ușii instrumentul
care se va potrivi
la spart nuca miezului amânat
sine die
și ce e mai ispititor
decât a nu înțelege
cum o distorsiune cu grad ridicat
de risc
încorolează matematic parfumurile
esențiale

EMOȚIE

lucrul care mă pofteste prin toate
ferestrele
spiritului să-i dau de capăt
îvestește în mine
vitalitatea unei ploi
mă înrobește atâta dragoste
de neuroni
îmi pune capul pe butuc
își ia asupra-și trăsăturile efemere
slăbiciunile
iluziile nedigerate

astfel beau eu plăcerea
oferită ochiului
cum se destramă întregul niciodată
întruchipat

SCULPTURĂ

aud încă securea izbind lemnul
palmele cioplitorului deschid
cărarea aleasă
cum alunecă pe fibră
de parcă desface sutienul de mireasă
al clipei
rotund
coboară pe pulpe
de pe sânii vulgari de țepeni
piatră bronzată

astfel potrivit detaliului așchiei
buzele tale repetă
unghiul privirii
simt linia cum se degajă pe umbra
foiței de apă
tulbură așternutul în pagina mea

PRETEXT

înainte de toate a fost mișcarea altfel
cauza ar fi ajuns în sine
de aceea mă prigonește
în somn un zbor
care aduce atât de mult cu textul
unei sintagme erupte
când se desprinde întunericul
de lumină
astfel vara aceasta navigând pe
axaios în ionice
am prins în palme discul solar
cum plonjează în ape
ca orice bărbat obosit de dragoste
și parcă m-aș fi pus la adăpost
de ceea ce simțeam că mă paște
când dematerializată bucuria
a rămas un simplu decor
pentru alte constante de pus în ecuație

ISTORIE

pietrele s-au făcut șoapte
ce par să aștepte izbiturile
târâcopului
pentru a-și striga
identitatea din plămânu vi
am început să-l cunosc pe bunicul
după ce frunzele îi putreziră
pe crucea ilizibilă cu
o secțiune mai jos
între povestea tatălui său George
și-un capăt de zale din lanțul
de oase
se descrie acuratețea
printre firești animozități lucios
de prezente cum
tac și vorbesc

POEM DESTINS

suburbiile dau cu ferestrele în câmp
colorează vocea soarelui
metafora din ochii unei pisici
escaladează mereu
derutant zborul la joasă înălțime
al păsărilor din areal
între două gânduri adăp
rădăcinile alunilor tineri
plivesc apoi în text
buruienile dulci
și laptele câinelui

PUNTE

între lecțiile despre fericire
visiting profesor a lăsat să se vadă
că înhite în sec
se protejează de o fantasmă
exersând un galop
de haltere
pe altitudinea eului său

abia s-a oprit să ia o gură de apă
plată
și-am început să înțeleg
discontinuitatea oricărei afirmații
în calculul lui pi egal 3,14
urmat de frunzișul sincopelor

SEPTEMBRIE

câteva zile doza de amărăciune
se injectează fără odihnă
în pielea amiezii
vântul face temenele burților
negre de nori
pe toate canalele s-a stins
Pavarotti

în Est ploile îneacă sărăcia
în glod și mai deschid o potecă
a milei
în josul paginii se trudește aprig
la nivelarea înțeleșurilor
peste care se va așterne totuși
zăpada cum
închid poarta la drum
și îl vizitez pe meșterul de la Mancha
pentru recenta derută din Corfu

UMBRĂ

locuiesc între obișnuințe ca
o pradă
din care mușcă nepăsătoare
înserarea
poziționat dintr-un
defect al naturii
pe segmentul de impresie
al câmpului
între magneții de-a pururi
activați

n-am nicio șansă să
modific unghiurile
planurilor
alfel de cum le-a înfățișat
pe duna de nisip milesianul Thales
iar celebrarea vocii în pierdere
de decibeli
privește prin plasa întinsă
fără constrângere
în cartierul îmbătrânit

precum un soldat cu proteză
de la fundația salvați copiii
fără medicație

ÎMBLÂNZITORUL DE SFERE

prin vocație închid un cerc
care mă continuă
din interior
un start repetabil inițiază
consolidarea fundației
morții
pe muchia unei zile
ce tot vine și pleacă
din balans în balans
omul chinuie o maladie
își doboară propria performanță
pe care o tot pregătește
până-i cade cu tronc
toamna din urmă

prin vocație îmi pierd dragostea
căci mă conține
precum sămânța poartă
copacul în vintre
înspicarea apei pe figurația
blondă

a soarelui joacă bulbuci

de vise
în marea Egee
e chiar precipitarea acestui
tărâm
vulnerabil ca orice cochetărie
serioasă

prin vocație aleg umbra care
se tot scutură de mine
ca de o scamă femeia din
înalta societate
coabităm însă în acest desen
pe coperta povestirii
ce se rotește calm
fără prescripție
în mâna copilului

PORTRET

la ce aş mai adăoga şi eu la
nimic o tuşă
în paranteza portretului în
care timpul îmi zâmbeşte
cu atâtea feţe
precum unei codoaşe
reclama de 50 de metri
cu bunătaţi
de pe faşada băncii comerciale
când mai jos se deschide
şantierul
şi se haşurează de la sine
într-o alunecare perpetuă
fumul cenuşiu de ţigară
iar printre ridurile obrazului de
ulei verde
fragmentul se adapă
cu propria-i sete

SEDUCȚIE

întrucât se scrijeleşte în draci
coloana de hârtie a
depresiilor
de parcă ar fi ultima filă
nemaculată
împinsă sub malaxorul
defulării sufletului
eu mă simt tot mai strâmtorat
în această sahară
a ideilor șchioape
mă las curtat de cazna febrilă
suficient de controversată
ca să nu iau în serios
viermuiala ambuteiajului
când ea tocmai îmi paște
frunzele una după alta
pe coroana în veștejire a arborelui
vieții
că aud în balamale iarna
ieșită din minți

FINALMENTE

se argumentează apriori că originea
ar fi un reflex
o revendicație în perpetuum
duel
între extremele miezului
că pendulul rectifică erorile
acestui balmeș de pumni
ca în moara de râu
a lui șchiopul din bâlea
la care măcinam cu mama
boabele anului
iar grăunțele sângerau
de arșiță pe umeri
prin tunel

numai astfel nu ne-ar fi dat
fericirea
afară din casă de-am nădăjduit
în repetiție
cum îi cântă ea vântului
în strună

și se socotește el de-a pururi
în avantaj
deși apa e prelungirea brațului
lichid stăpân al roții
mai sus de calea bătrână

BELETRISTICĂ

înainte de a se fi ficționat pe sine
amărășteanul scrib
îl creionă pe Dumnezeu
în vestminte exotice cu toiag
barbă de stăpân
și îi puse în mâini legile
de plasmă și compasul
că-și zise nu poate zădărnici
cruzimea naturii iar după minime
experiențe găsi cui reproșa
nevredniciile-i
de ieși din obișnuință în buza
drumului
în tentativa unei guri de aer

eu la poalele acestui munte
de răfuieli opintesc
pe stânca propriului zburciun
rezemat de umbră
într-o poveste ce și-a pierdut somnul

IERBURI

în umbra ierburilor de munte el
îi demontă
pe rând piesele
veșmânt cu veșmânt
până la floarea de colț
umedă
ce nu putea fi confundată
într-un exercițiu de rutină
de salvamont
dar pentru că ea începu a-i număra
coastele
de rămase încremenită
află în capăt și bucata lipsă
astfel excitată
pricepu că-i era el complementul
și începu a-și obloji rana
cu ierburi de leac
până ce corpurile se rotunjiră
în contopirea pătimașă

ARC

întâmplările de care nu mă pot
îndepărta
se admit matematic într-o mirare
de aripi ce-și caută echilibrul
cum înaintez
între travaliul meu desuet
și liniștea celestă
a bunului Simeon
descins ca o parabolă a vocii
copacului

din fereastră
un arc reflex prin citoplasme
mă cuprinde
în iureșul blând de semne
încât se virusează spațiul zilei
de duminică

SEMNI

în rezerva acidă în care m-ai plantat
Doamne
să gust și eu din mărul
atât de des citatului tratat al fugii
de lume
– ca poveste ce sfidează legea
simțului comun –

tocmesc
din duzina de ierni
un cerșaf înghețat de poeme
care picură îndârjire în caloriferul
nevopsit
pe care-l protejez ca pe un elogiu
adus bătrânului meu părinte
despicat de-un bolid
pe banda de coborâre a mașinii
în dumbrava lui octombrie
veșted
și, abia de-i gădesc un occipital
lângă teiul cu bicicleta
cum se lasă întunericul pe asfaltul
de AND îngropat

TIMP

într-un sevrage profitabil alfa
și omega
își alungă neîcetat ființa
de la unul la celălalt
ca în disputa cu adevărul
la mijloc
între părinții nefericiți
ce nu au convins
deși gospodăresc împreună
în liniștea nedivulgată a căminului

așișderea
în vestul cenușiu al banatului
gust din acest ambalaj
de fragmente
ce sunt mereu altceva decum
le percep de am senzația că particip
la exercițiul unui zbor
prin mecanismul codat
și nu mi se va deschide parașuta
ultimei încercări

SENS

invulnerabil e doar acest nod
permeabil
cuvântul
în care înoată sensurile
și din care demarez în umbra
coloanei de copaci
cum o amfibie din
flori de cireși când încă
știu că zăpada pleacă încet
încet
și tot mai mult
până ce ochii lumii
mă strâng cu privirea de simt
în oase
râvnă lor de a se îngheui
în palma strânsă pumn

DESCHIDERE

sunt tot mai departe de a desluși
înțelesul rece al ecuației
în trei colțuri
izvorul clocotește în mine
rădăcină la impuls
mă ține mormânt
la care sap îndârjit
ca o continuare cu deschidere
adâncului de sus
că trunchiul mă definește
din fragmente

numai astfel e imperfectă
consolidarea
antrenamentului
ce se tot sfărâmă din zid
în albia principiului
ce pare a fi boală
mereu proaspătă
deși o reprim
prin rețetarul vârstelor

TERITORIU

dacă prin mine lucră Dumnezeu
însuși
în calitatea Sa de tată
în trup cenușa stelară
e teritoriul ce nu va fi cucerit
de vreo putere
între aceste dimensiuni
revelabile
cât timp mă aflu în marginea
hotarului
expus ca oricare pâlpare
a firului de păr

DOR

incendiul care prăjește chiar și
paloarea ignifugată a firii
se adăpostește în grația
ochiului de izvor
a copilăriei
pentru care se face pasiune
când aceasta alunecă
din inimă
și se agață de suflet
precum o aripă de fluture
de o petală de prun

pe limita acestui fâgaș
trec părinții prin mine spre fiul
care la rândul lui
va adăuga încă un pas mirării
picotind prin analogiile
ce se întorc în sine
pe cadranul ceasornicului
neobosit
din bucătărie

SEARĂ LA SĂCĂLAZ

îngustă
tot mai îngustă e fâșia ce desparte
ape de întâmplări
de care nu știu
să mă bucur
neîndestularea formulei de a ademeni
pasărea zilei
mă întoarce pe dos de pare a fi
povestea altuia
deși îmi simt pasul lent
bolnav de discreție
cum ies din Circumvalațiunii
spre tramvaiul 5 scăpat
în ultima secundă
a traseului prudent pe centura
de deviație

astfel îmi iei pulsul precum ai deschide
o fereastră înțepenită
pentru aerul schimbat
te așezi neprihănită în tolba mea
de idei roase la guler

asudate în graba cu care trec

dintr-o sală în alta
a judecăților gata făcute
în apărarea frunzelor de vârstă a treia
învrăjbite în vântul postmodern
la fel de absurd cum se zice ar fi fost
îmbrățișarea de la Termopile

îmi faci testul vigorii pe curbele
sumar acoperite ale junei
care se potrivește în oglinda unui jet de
conductă răpusă de stagi
îmi trezești dinamica inițială
din firida cinematografului
de cartier cu flamuri de zgură
mă pustiești la bariera cu mira
să-și defileze-n torent vagoanele burdușite
mărfarul cu fier vechi
în poarta fantasmelor se mulg caprele
de dincolo de șine
țigarii forțează pasajul
mârtoaga se ia cu Dacia-n clonț
eu trebăluiesc printre evenimentele
zburătoarelor vâdate de gripă și
aștept în stânga jocului
celelalte alambicuri prin care
ar curge esența acestui timp fetid
spre artera lipsită de seducție

ești nesigură pe tăcerea mea

ca brățară cu nestemate rătăcită
de un oarecare Oswald în triunghiul bermudelor
mă recunoști după cum împrăștii eu cuvinte
de grâu galinaceelor
sub tufele de aluni pârghiți
îmi rezolvi fuga din apartamentul 10
în boarea acestui asfințit de grădină curtată
de caniculă
căci suntem împreună deși singuri te închipui
patroana unor sentimente de zahăr
la care nu au acces
maneliștii din punctele cardinale
mai jos de artera 6 comunală

NOAPTE DE IULIE

în culori de atenție se desfrânează cerul
torțe de zgură se scurg pe acoperișul
amurgului livid
delirul e în cămașă de in
la întâlnirea cu oceanul de cărbune
la clubul desprins din acuarela
lui Toulouse-Lautrec
fierbe ca-ntr-un cazan
avântul păsării
sub pichetul de betoane

în poartă-mi aud deznădejdea liberă
de gesturi ferecate
și cum se tânguie-n vecini câinele
oglundindu-se-n lanț

se-ndeașă-n pământ aerul
pământul e lapte fiert
prin arsură cotrobăi
în marginea străzii a cincea colț cu
fântâna sleită
în Săcălazul deșirat

iarba de sârmă-mi vlăguie-ntrebările
cântă abrupt sub tălpi
violina ghimpată
când trec gol sub frunzarele
în culori portocalii spre
bradul uscat
să dezleg misterul în care se taie
maioneza lecturilor în
enșpe chei
sub viscolul nehibzuitului
Celsius

în stânga alunii răsuciți într-o
cataractă de fum ațipesc
pe jurnalele unui secol ce abia
a închis ochii
zvârcolesc imagini șubrede prin
poemul izbutit în trei colțuri
reunite pe ecuația celor care
l-au înlăturat pe Euclid

în dreapta cireșul invadat de trupele
mucegaiului cărpănos
leagănă firave țipete
prin bricolajul aerului vlăguit
de elemente
își conservă magnetic ofilirea de
accent bolnav

se agață de privire ca un sex
feminin pârduit
în slobozenia brațelor răsucite-n
sevrage

din spațiu se prăvale neoprit norul
de pulbere
își pâlpiie licuricii
în fotografia clonei din gazeta
de vest
femeia acuplată cu-n turn de ploaie
zveltă lângă notițele
faptului divers
amenință discul de foc
din capătul orașului

într-acolo nădejdea respiră
neliniști
o absorbție geme lângă alta
se luptă parola cu magul

sub streășina nopții îți mângâi plecarea
precum te-ai întoarce
ascult mișcarea vegetală
sfera ei arteziană sapă în somnul meu
părăsit de ultima pastilă
de fenol speranță

COEZIUNE

în legea chibzuită pe muntele
măslinului de vestitul sfânt
de budoar
buruienile pivotează
pentru a îmblânzi prigoana
cerului
încât gândesc că-și dau mâna
în grădină
aceste vestale răzvrătite
dincolo de limita urii
când e să fie stârpite
apelează la principiul certificat
până în pânza freatică
a izbânzii
de veșnicul iubitor de sex

PENDUL

în marginea iernii lucrurile își află
spațiul inițial
o gospodină împătimită alege
plante pentru zmeurișul
de câmpie la Săcălaz
în umbra casei așez bucuria fructului
de mâine
hârlețul ruginit îmi soarbe
transpirația ca suvenir
se-nfinge în carnea humusului
energia tăcerii bântuite

un pendul de vânt testează
lichidul vegetativ
al nukului cu vârsta incertă
îi învăluie coroana de-argint
pe latura pătratului de vest
îmi ciupește degetele afirmate
pe claviatura textului
care bate pasul pe loc
deschide fereastra informației
cu noul cod

din partea opusă o muzică
inoportună se livrează
în ambalaj de ocazie
printre firele de înaltă tensiune
se exersează o familie
de sturzi
respirația își desface nasturii
unul după altul
peretele de aer e mai deschis
la obraz
verticala astfel instrumentată
mângâie indiferentă oricare bob
de nisip
dă prospețime culorilor
alertate

PLOAIE ACIDĂ

ca un revers al medaliei viciul
acaparează spațiul elementar
al nădejdi
emulsii lascive se prăvălesc
peste setea veselă
în grădină

viermele duplicitar își dă mâna
într-un sărut răcoros
cu stropi de rășină
elongați
în patruleterul verde crud
al melodramei coroanelor

moleșeala de vinilin întinde
brațe acide prin vascularitatea
frunzelor
cireșul sălbatic din care mă înfrupt
cu lucian mă previne
îmbătrânit
sub povara falselor bucurii

plouă cu leșie prin frizura
gardului viu
din plantația de zmeură
un tremur al gândului se insinuează
învăluit
de ceața presantă
îi citesc unui pui de codobatură
nesingur
pe marginea paharului
de telegraf din
mâzga polemică a stării de urgență

ACORD

în inima grădinii fântîna bolnavă
de comoție
după ultima analiză
ticăie în cumpănă ca un tălmaci
cu limba smulsă
de parcă s-ar
ruga în somn la sămânța nukului
ce străjuie casa

o vibrație sfioasă trece aerul
dintr-o stare în alta
a ideii ce se prăfuie
în conul de umbre din magazia
uneltelor retrase cum
îmi reglez sensurile
neliniștii
lângă castelul de apă uzat
al intersecției
cu strada a VI-a
unde chibzuiesc o ecluză
în desenul

cu proiect licențios

de înaintează pe limba vânătă
a asfaltului spre orașelul
de frontieră
pentru o idilă incertă
cu muze cosmopolite
și continui recolta frunzelor de mentă
din plantație

LECȚIE

în vestul acestei zile neonorate
ca o femeie mereu plecată
prin vecini
limba pendulei se lustruiește
de propriul cadran
ca într-un amor cu ulei
de speculă
la ora când bariera Săcălazului
s-a desființat
iar de la numărul 527
păsările mele de curte
simt că am trecut pozitiv
obstacolul
din palatul de justiție
de vreme ce le arunc din belșug
grăunțe neconvenționale
peste gardul din plasă corodată

iar lecția se insinuează în preajma
bucetului de ambient
din tufa de liliac

complet deschisă la suflet

ca purpura de hârtie a asfințitului
câțiva centimetri mai sus
de linia electrică sub
violetul de sunete
păstănat de cupola bisericii ortodoxe

ÎN PARTICULAR

nu e lesne să nu intru încălțat în
sentimentele de azotat
ale vecinei
când inspirația bălaie nu râvnește
peste canalul grețos
la sisteme
planetare ostile
cu demarcații obosite
iar sub fereastră percutează
în exercițiu carpatinul
nerasist
ca tunetul lui Ilie Testiveanul

doar alunii se îmbrățișează
rotund
peste conturul din plăci
de azbociment
în revigorarea transparenței
în dreapta vița cu poamă
neagră prin umbra de gips
a lui Heracles

sprijină leul hrănit cu idei

pe treapta de sus a stelajului
bibliotecii
printre brusturii de Paralia
pleiade și alte fleacuri
protejate în decor

TOAMNĂ

înăuntrul timpului cad frunze
în moarte clinică
pe fâșia dintre noapte și zi
vântul interpretează partitura
rece la o tastatură
dezacordată
prin partea opusă a malului
caut leac unui acces
de tuse neconvențională
în preajma tufelor
cu orizontul de așteptare
răpus

borcanul cu murături s-a împlinit
în grădina de legume
feliată de sanda în
geometrii schițate de un creion
inocent
se profilează pe oglinda
cenușie a dimineții
patrulaterul veșted al liniștii

cum se scutură de artificii
deruta molcomă a drumului
prioritar

ORA 6

ca inițiere perpetuă e liniștea
din fereastră
mișcarea pleoapei
glisează un rudiment
de bucurii
între canatele gustului vioi
din cubul de zahăr
pe faleza gri
se destramă cămașa de fier
a lui Neptun
sentimentul întunecat

orașul palid al serii
prinde culoare
reglează circuitele principalelor
gesturi
rămâne ca la dentist
că-și ascultă sub fruntarii
marginile umede

TEMEI

spații alternative se dislocă din
secvența intimă a
finelui de septembrie
mă apropie de mine însumi
recuperator
ca într-o compoziție cu elemente
de ocazie

în apărarea lui Socrate
ofer întâietate paltinului aclimatizat
la Săcălaz unde
râvnesc să adun călătoriile
precum Brâncuși peste drum
de Jean Paul în nord
spre Câmpiile Elysee de fac ele
cruce cu inutilul
lanțului de trupuri
aliniate
până în poarta decojită către
esența carbonului
din cimitirul Montparnasse